

TEKEN VAN DRIE  
EN DE CODEX VETUS

Eerste druk 2005 (Bron van Drie)  
Tweede druk 2013  
Derde druk 2014  
Vierde druk 2015  
Vijfde herziene uitgave 2019  
© 2019 L.A. Dawn  
© 2019 Kabook Uitgevers  
Omslagontwerp Albadoro Publishing  
Omslagbeeld iStockphoto

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopie of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op [www.kabook.nl](http://www.kabook.nl) voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

[www.kabook.nl](http://www.kabook.nl)  
[www.facebook.com/kabookuitgevers](https://www.facebook.com/kabookuitgevers)  
[www.twitter.com/kabookuitgevers](https://www.twitter.com/kabookuitgevers)

L.A. DAWN

TEKEN  
VAN DRIE  
EN DE CODEX VETUS

FANTASY ^ KABOOK



*Verschenen in de Young Adult Fantasy-reeks Teken van  
Drie:*

*Teken van Drie en de Codex Vetus*

*Teken van Drie en de Codex Beschermers*

*Teken van Drie en de Stella Maris*

*Teken van Drie en de Vloek van de Vuurdraak*



## HOOFDSTUK I

# DE TWEELING

Het was een onstuimige oktobermorgen. De herfststorm joeg de verkleurde blaadjes door de Koningin Amaliastraat. Het was nog donker. De ruime schakelwoningen staken fel af tegen de duistere achtergrond. Het hele plein was, op de auto's na, leeg. Het enige teken van leven kwam van de katten die over de pleinen zwierven. Jagend sprongen ze achter de bladeren aan.

De meeste bewoners van het plein lagen op bed, niet wetend dat dit een dag zou worden waarover ze nog jaren na zouden praten. Niemand kon vermoeden dat dit de laatste dag was waarop men de drie voor het laatst zou zien. Ons verhaal begint hier op een vrijdag, op de laatste dag voor de herfstvakantie.

Om kwart voor acht veranderde het beeld in de straten. Eén voor één gingen de lampen aan in de huizen. Van rust was geen

sprake meer. Mannen met bruine tassen haastten zich naar de auto's.

Op nummer 1, bij de familie van Velsen, lag een tiener languit op zijn bed. Hij snurkte en draaide onrustig van links naar rechts. Een paar minuten later schreeuwde zijn moeder hem wakker.

‘William, kom je uit bed?’

De jongen kwam met een schok overeind. Verschrikt keek hij naar de wekker op zijn nachtkastje. Hij vloekte toen hij zag hoe laat het was. Haastig sprong hij uit bed. Grabbelde zijn kleren bij elkaar, rende de badkamer in en begon zijn tanden te poetsen. *Dat was wat, de laatste schooldag voor de vakantie, en dan voor de zoveelste keer te laat komen*, dacht hij terwijl hij zijn mond spoelde.

William ging voor de badkamerspiegel staan. Trok zijn kleding recht en deed een poging zijn haren in model te krijgen. Woest ging er een tube gel doorheen, en masseerde hij het plakkerige spul door zijn krullen. Hij zuchtte toen zijn haar het vandaag weer van hem won.

‘Rot haar,’ mompelde hij hoofdschuddend tegen zijn spiegelbeeld. ‘Of Elena mij zo ziet staan. Oh, kijk. Mijn buurjongen heeft van die schattige krullen...’ siste hij naar zijn reflectie



Elena en haar tweelingzus Charlotte waren nieuwe burens.

De familie Meertens was drie maanden geleden op nummer 3 komen wonen.

Dit tot grote vreugde van William. Zuchtend draaide William zich van de wastafel vandaan en stootte de trap af naar beneden.

‘Hé, mam!’

Een slanke, blonde vrouw van middelbare leeftijd stond in de keuken. Ze bakte spek en gebaarde William te gaan zitten. Met haar ene hand hield ze een kop koffie vast, terwijl ze met de andere onhandig met een spatel het spek omdraaide.

Ze knipoogde naar de jongen, maar schudde daarna haar hoofd.

‘William. William. William,’ mompelde ze.

De familie van Velsen had alles wat haar hartje begeerde: twee nieuwe auto’s, een luxe interieur en een zoon die op school goed zijn best deed. William presteerde het alleen wel om altijd te laat te komen. Mevrouw en meneer van Velsen hadden allebei een verantwoordelijke baan, zodat er voor William weinig tijd over bleef. Daarom was William opgevoed door verschillende au pairs en oppassers, die net zo vaak wisselden als de seizoenen. Tot twee jaar geleden, toen hij een sleutel en een nieuwe computer kreeg. Sindsdien moest hij zich

alleen zien te vermaken en dat vond hij helemaal niet erg.

Mevrouw van Velsen zette haar kop koffie op het aanrecht en roerde met de spatel de eieren door het spek.

‘Jij bent echt ongelooflijk.’ Ze klonk teleurgesteld. ‘Ik moet zo weg. Hoe kunnen we ooit samen ontbijten als je altijd te laat naar beneden komt?’

William haalde zijn schouders op.

‘Mijn wekker is stuk,’ loog hij. ‘Maar het is toch de laatste dag, dus zo veel doen wij niet vandaag. Trouwens, we hebben geen overhoringen. Voor een cijfer hoef ik vandaag echt niet naar school.’

Zijn moeder glimlachte. ‘William toch.’

Ze gaf hem een bord, overladen met toast, spek en eieren.

‘Dank je mam. Jij bent de beste.’

Ze schudde haar hoofd, liep mompelend naar de gang en trok haar jas aan.

‘Tot vanavond. Mocht je honger krijgen, bestel een pizza. Wij zijn iets later dan anders, want we krijgen die mensen uit China op de zaak. Ik denk dat we om half acht wel thuis zijn.’

‘Is al goed, mam.’ William toverde zijn beste glimlach tevoorschijn. ‘Tot straks!’

Later die dag zat William alleen in de grote, open woonkeuken. Hij las een tijdschrift over computerspelletjes en schrok op toen hij getik hoorde.

Het was Charlotte, zijn nieuwe buurmeisje. Ze stond voor het keukenraam, klopte er hard tegenaan en zwaaide toen hij opkeek.

William onderdrukte een zucht.

‘Hoi!’ schreeuwde hij en zwaaide terug. ‘Ik doe wel even open.’

Hoewel de twee zussen erg veel op elkaar leken, vond William dit enthousiast zwaaiende meisje het minst mooie. Charlotte had haar haar vaak in een knot zitten. Het zat als een vogelnest boven op haar hoofd. Hij vond het stom, maar Elena droeg haar lange golvende haar altijd los. William slaakte een zucht bij de gedachte aan Elena en deed de deur open.

‘Hé, William,’ zei Charlotte vrolijk.

‘Hoi,’ zei William.

‘Heb jij vandaag ook vakantie?’

‘Natuurlijk heb ik vakantie. Kom je nou binnen, of blijf je voor de deur staan?’

Charlotte verschoot van kleur, maar liep sprakeloos achter William de woonkamer binnen.

‘Waar is Elena?’ vroeg William toen ze op de bank zaten.

‘Die leest,’ mompelde Charlotte. ‘Daarom ben ik hier. Ik verveel me een beetje, want er is niemand thuis en het is zo stil.’

William haalde zijn schouders op. ‘Dat ken ik. Heb je eindelijk vrij, dan zit je nog alleen.’

Charlotte knikte.

‘Weet je, ik heb gisteren een de nieuwste Xbox gekregen. Gamen?’

‘Chill!’

William schudde zijn hoofd, stond op uit de bank en liep mompelend naar het tv-meubel.

## HOOFDSTUK 2

# DE KRUIPRUIMTE

‘Sukkel!’ riep William. ‘Zo moeilijk is het toch niet?’

Charlotte staarde als een zombie naar het enorme beeldscherm en zwaaide haar armen wild heen en weer. De joystick hield ze gespannen vast, of haar leven er van af hing.

‘Nee, nee. Alweer af,’ gilte ze. Verslagen liet ze haar handen zakken.

‘Ja, duh.’ William draaide zijn ogen. ‘Je maakt steeds dezelfde fout. Geef dat ding hier. Ik zal je eens laten zien hoe het moet.’ Net toen William opstond, ging de bel. Hoofdschuddend liep hij naar de gang en opende de deur.

‘Hé, buur!’ riep Elena enthousiast. Ze had een spijkerbroek aan die laag op haar heupen hing. Daarboven droeg ze een jack en

daaronder een strak, oranje truitje, net té kort, zodat haar navel te zien was. Haar haren zaten deze keer gevangen in een paardenstaart.

‘Uh, ha-hallo.’

‘Ik zoek mijn spiegelbeeld, is ze hier?’ vroeg ze.

‘Eh, oh, ja hoor,’ mompelde William.

‘Kom binnen. Het is, wij zijn, eh... aan het gamen, ze is daar. Op de bank.’ William wees naar de woonkamer.

‘Oké, mag ik dan misschien binnenkomen?’

Onhandig deed William een stap naar achteren om Elena binnen te laten en struikelde over zijn eigen voeten.

‘Voorzichtig.’

‘W-we zitten in een spel,’ stotterde William.

‘Een game. Heb je zin, of eh.’

Elena giechelde en liep door naar de woonkamer.

Een half uurtje later zaten ze op de bank. William had thee gezet en Elena had het spel van Charlotte overgenomen. Elena was aanzienlijk sneller met het afronden van de levels en stond helemaal bovenaan. ‘Saaie game,’ Elena legde de joystick neer. Charlotte knikte.

‘Niet echt spannend. Ik wil avontuur. Kunnen we zelf niets bedenken?’ vroeg Elena.

William roerde langzaam zijn thee en wees naar de joystick. ‘Ik heb genoeg avontuur.’ ‘Echt?’ Elena rolde haar ogen. ‘Kom op zeg.’

William haalde zijn schouders op.

‘Kunnen we zelf iets ondernemen?’ vroeg Elena. ‘Een echt avontuur. Geen game. Ik heb net een boek gelezen. Het ging over een paar vrienden die een boek met spreuken vonden. Een van die gasten dacht dat het maar een grapje was en riep een toverspreuk. *Terranovicum* of zoiets. En dan gebeuren er rare dingen.’

William schoof omhoog uit de bank. Zijn ogen werden groot. ‘Wat voor dingen?’

‘Dat wil ik net vertellen. Dus die vrienden verdwalen en dan ontmoeten ze rare, enge figuren. Ze worden gevangen en komen nooit meer thuis. Echt naar.’

‘Oh, ja?’

Elena knikte. ‘Aan het einde van het verhaal komen ze oog in oog te staan met het kwaad. De gevaarlijke Zafor.’

‘Vreemde naam.’

‘Hij is super eng. Hij sluit ze op. Maar daar gaat het niet om. Die vrienden worden beroemd.’

William roerde onrustig in zijn thee.

‘Er was een journalist en die heeft een boek geschreven over hun avontuur. Het verhaal is echt. Tenminste, dat beweren die drie vrienden. En is ook een film over gemaakt.’

‘Dus je las een boek dat echt gebeurde? Nou, leuk voor ze,’ zei William.

‘Kunnen wij niet zoiets bedenken? Gamen, dat is pas saai.’

Charlotte staarde afwezig naar het hoge, sierlijke plafond.

‘Best een goed idee, beroemd worden,’ mompelde ze.

William haalde zijn schouders op. ‘Wat wil je doen?’

Elena sprong opgewonden van de bank en liep heen en weer. ‘Tets raars. We moeten iets raars verzinnen. Om ons verhaal geloofwaardig te maken. Ik weet het. We verdwijnen. We moeten een tijdje verdwijnen. Ja, dat is het. We gaan onderduiken. En ik weet waar...’

‘W-wat bedoel je precies met onderduiken?’



Maar Elena zei niets, dus volgde hij haar naar de gang, waar ze vlak voor de voordeur bleef staan.

‘Dit is perfect.’

‘Huh?’

‘Het luik, open het.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg William.

‘Ben je bang?’

‘Nee, natuurlijk niet.’ William bukte en trok het luik in de gang open.

Charlotte keek met grote ogen naar het gat voor haar voeten.

‘Het is wel donker!’ stamelde ze zacht.

‘Natuurlijk is het donker,’ zei Elena. ‘Het is de kruipruimte onder het huis.’

‘Maar eh, daar is toch niets beneden?’ vroeg William schaapachtig. ‘Alleen maar zand en leidingen van gas en water.’

‘Dat weet ik ook wel,’ zei Elena. ‘Maar het is ook een geweldige plek om onder te duiken. Ben je er wel eens in geweest?’

‘Nee, natuurlijk niet. Wat moet ik daar.’

‘Nou daarom,’ zei Elena. ‘Dat is een goede reden om het eens te proberen. Wie zal ons daar zoeken.’

‘Niemand,’ mompelde William.

Even later sprong William als eerste naar beneden. ‘Wow!’ riep hij enthousiast. ‘Kom

eens kijken, een enorme ruimte hieronder. Dit wist ik niet.'

Charlotte was de volgende die door het gat naar beneden sprong. Ze gilte en sloeg wild om zich heen.

'S-spinnen. Spinnen. Er zijn hier spinnen.'

'Stel je niet aan,' beet William haar toe.

Elena sprong en trok het luik achter zich dicht.

'Ellie, waarom sluit je het luik af?' riep Charlotte uit.

'Anders weten ze toch meteen waar we zitten. We moeten verder onder het huis.'

William klikte de lamp van zijn telefoon aan en het vale licht bescheen de ondergrondse ruimte. Hij schoof de lichtstraal van links naar rechts.

'Kijk eens. Het plafond wordt daar steeds lager. We moeten die kant op kruipen.'

William bukte na een paar stappen. Elena en Charlotte volgden zijn voorbeeld.

De drie kropen op handen en knieën door het koude vochtige zand. Het was zo donker onder het huis dat ze alleen de kleine lichtstraal zagen. Zwijgend kropen ze verder, achter William aan.

'Moeten we nog ver?' vroeg Charlotte na een tijdje. 'Ik heb er nu wel genoeg van. Er komt geen eind aan. Dit is een stom idee.'